

ТАДЕЙ КАРАБОВИЧ
Два листи до ночі

ТАДЕЙ КАРАБОВИЧ

Два листи до ночі

БІЛОСТОК 1999

© Copyright by Тадей Карабович, 1999

Projekt okładki: Marek Pokrywka, 1983

ISBN 83-88097-00-8

Wydawca: Wydawnictwo PRYMAT. Mariusz Śliwowski
15-879 Białystok, ul. Św. Rocha 10, lok. 106
tel. (085) 744 58 42

Замість введення

Ніч наповнювала мене завжди особливим настроєм та гостинністю. Вночі я почувався вільний, а блакитна ікона придорожніх хрестів ластилася до мене.

Коли наступав ранок, я знову чекав ночі, бо в ній був мій захист та безпосередність.

Давно хотів написати до ночі, однак не смів її турбувати, боявся, що крихке слово не спроможне віддати душевного настрою.

Голя, 9. I. 1999

Тадей

* * *

десь тільки наша присутність
а поруч ніж
пробиті долоні Спасителя
і ти біля Йордану стоїш

але скільки Богородиць
заціпеніло в снігах
біля Твого гробу
і моєї присутности цвях

сич кадильницею робить займище
на зруйнованій дзвіниці
в церкві

і кукіль мого народу
у винограднику Господа меркне

1992

* * *

скалічений вістрям самоти
стоїш без захисту як тополя
або мальва

скалічений життям
неначе жебрак змиваєш своє
обличчя
перед свідками

* * *

хтось допише цього настрою око
або вимолить самотність
назавжди

але віра в Бога тримає мене
при житті
і ці записані слова можливо зрадять
мене
як один з учнів
Ісуса

1992

* * *

зміст молитов рідко коли зрозумілий
народам
у їх глибині майбутність
вічності

Голя, листопад 1992

Україна

моя Україна
зовсім не моя

не мій Дніпро
і Замок в Луцьку

і залізнична станція
у Рафалівці

та родина з ХІХ ст.
віднайдена в Любліні у 1998 р.
Боболовичів

Тотожність

ми вийшли наго на галявину любови
під нерозпізнані у темноті хрести
де зовсім затишно хоча нічне провалля
затулило щільною занавісою сутність

ця ніч любови зовсім без тотожності
де провалля солодке неначе камінь
і стовбури хрестів у сяві місяця
нагадали про наповненість наших поцілунків

твоє тіло як пристань солодка
де вигладжені невідомі стежинки любови
де мовчання говорить а мова мовчить

та ще поруч юрмляться неціловані хрести
своїми блактиними стовбурами нагадуючи вічність
і одут переляканий вилетів з дупла в ніч

Сповідь

ми лежали наго під придорожніми хрестами
дозрівало в нас літо неціловане
на гнізді стояв запізнений лелека готуючись
відлітати у Спасові яблука серпневі

заглянь в дозрілі пустелі минулого
мріяли про теплу дорогу посеред себе
ключем відчини обличчя спомину
три сходинки з дитинства давно поза нами

чути як годинник уласкавлює проминання
та й цей краєвид з лелекою і косою неба
запрошує нас у свої теплі подушки

стежка через білий камінь у напрямку
криниці біжимо в сторону дитинства наго
а дотики горять і гаснуть в нашому тілі

Голя, 20. VIII. 1998

Проща

ми вийшли на прощу любови наго
ніч затуляла наші поцілунки та обійми
вітер злизував шепоти з наших тіл хвилями
придорожні хрести стерегли нашу глибоку тайну

у вересневій прощі кінчалося тисячоліття раптове
де мовчання і сміх часу затулювала вічність
і нагота тінню майнула на стовбурах хрестів
і запах твого волосся нагадав про кохання

вигладжена трава потемнілі від ночі тіні
і неозора вічність як наповнена любов
я цілував твої уста постійно недозрілі

солодкі доторки любови як молитва ночі
я хотів викрасти тебе затулити собою
а обійми придорожніх хрестів нагадали прощу

Голя, 12.IX.1998

Повернення

зовсім солодка пристань ці неціловані хрести
і нагота наших тіл в тіні їх стовбурів
тут так затишно що в коханні триваємо
помічаючи лишень як зоріє нічне провалля

чому у Книзі Іова записано що сумне
життя на землі нетривке і даремне
і повернення неможливе під неціловані хрести
ані у глиб дозрілого серця ані у спомин

тому так важко мандрувати до пристані
де тіні нецілованих хрестів і наше мовчання
у сріблї молитви даремности і повернення

може це кінець дня може це початок ночі
обережно хоча даремно зачиняємось на ключ
і отулюємось теплим ковчегом любови

Деркачі

проводимо осінні дні під раменами хрестів
окутані у бабине літо імлу та запах яблук
наша любов як невинний погляд або вирій
майже не говоримо проте розуміємо свої дотики

ця галявина з теплими дотиками хрестів
і наша любов як перші поцілунки бабиного літа
золота роса на твоєму тілі оголеному
і блакитні хрести що вагітніють в пожежі любови

міцно притулені до себе лагідніємо осінньо
спиваємо солодкість наших поцілунків і кохання
світи замовкли і тихо дивляться з пустелі

ти є моєю назавжди я до кінця є твій
присягаємо собі вічність а яблука осінні
падають в траву і лякають притихлих деркачів

Голя, 21.IX.1998

Метелик

удосвіта будиш мене торканням уст зелено
усмішкою вливаю в твої солодкості спрагу
ми мріяли кохатися під придорожніми хрестами
і Господь дозволив вийти на цю прощу

але день виганяє нас звідтам наго
і небо засвітилося першою порою світанку
твоє тіло вологе в росах привітання
я затулюю міцно своєю спрагою

забуваємо що день виганяє нас з любови
мандруємо в прощу як в зелену казку
перший раз цілуємося хоч за нами ніч

аж несподівано в проміннях сонця
цей метелик здивовано сідає на рамено хреста
і блакитний колір мерехтить плащем торкання

01. X. 1998

Вигнання

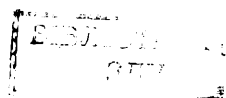
ти щось говориш до мене а твої слова
забуваються у солодкому гнізді кохання
блакитні ковчеги хрестів розсвітлює день
і ми здивовані наповнюємося стидом вигнання

ангел світанку виганяє нас з ночі любови
вогнем тисячоліття казкою бабиним літом
засоромлені одягаємось у шкіри дня
молитву придорожніх хрестів освітлює сонце

за нами крила непереспаної ночі
теплі шепоти про кохання залишки солодкості
мандрівка в любов казку в нічні яблука

а день затулює цю любов у спомин
зачиняє на замки минулого глухотою дня
і соромно питати про спогад придорожні хрести

Б 002309

В солодкому мерехтінні

в мерехтінні ночі смакуємо собі як яблуко
ти сперла оголені ноги на стовбір блакитний
мандруємо до себе в солодкому забуванні
вагітніємо непритомно закохані

кров спраги вибілює наші поцілунки
руки шукають рук а уста дивляться зелено
і стовбури хрестів над нами розвісив Господь
баня ночі з місяцем у небі одягнулася у серпень

торкаю неначе вітер твоє замріяне волосся
знаю пропасні заглиблення солодкого тіла
ти є для мене як яблуко на Спаса серпневе

огортає нас ситість хрестів придорожніх
цілюща ніч павутиною налягає на сповідь
наша мандрівка закінчена хоч триває далі

Краплі дощу

в нетрях стовбурів що у вічності замріяні
ми сплели гніздо для любови незайманої
нагота наших тіл подобається хрестам придорожнім
і мандрівка в любов на десниці Господа

запам'ятовую твої дотики на осонні ночі
мандрую в гущавину твоїх замріяних очей
зелений обрій наших розмов розсвітив місяць
деркач незабаром з клепсидри викличе день

і ось краплі дощу заповонюють нас в коханні
обступають серпнево і полощуть вічність
як дві ластівки ховаємось під ковдру цілющости

дощем вмиваємось як причастям
біжимо наго серед ранкового туману
а Господь біжить за нами в синьому оголенні

В цьому забутті

в цьому забутті хвилюючої серпневости
стовбури хрестів розсвітлює місяць пізний
за нами багато нагоди що вибухами поцілунків
забарюються в синьому звідки немає повернення

твої солодкі сни вичитую з замріяних очей
поволі скрадаюся між твої коліна наго
і хрести синіють над нами плащаницею
відчиняється вічність неба ключем Всевишнього

і ось він святий Онуфрій на ковчезі Бугу
мандрує з рибами та лагідним пошумом води
аж його зупиняє сонний Яблочинський акафіст

і ми наго вибігаємо назустріч ночі
і я женусь за тобою між іконою хрестів
і ти шепочеш цю таємну молитву акафісту

Тінь хреста над нами як деркач

ранковий промінь сонця як десниця Бога
освітлює наші тіла в багрянці любови
прохальні забуття зеленіючого туману
і вологість сну сповзають з нас простиралом

заглиблення солодке ранкового прозорого сну
кроки непомітного проміння сповзання день
вигладження шкіри дотики персів губами
притулення до себе колінами животами обличчям

як добре в ранковості ясніти забуваючи
кущем горючим кохання зберігатися
і мандруючи до себе ніколи не повернутися

забутися про присутність хрестів хвилюючих
що блакитну смугу малюють на вічності
і на нашому тілі присідають як деркач

Через замкову щілину

очі ночей дивились в нутро моєї молитви
бентежні зорі нашіптували безсонність
через Голю ступала босоніж Мадонна
вітер зовсім наго біг туманом

шепоти води неначе цілунки перші
майнули з нутра небес і згасли дотиком
на спраглому тілі безсонности деркач зупинив тишу
Мадонна бентежила Голю молитвою

ми притулили до щоки синій колір церкви
обіймали ніжно стовбури придорожніх хрестів
через замкову щілину заглядали в потойбіччя

лунали перші спалахи світла з-за хрестів
стіни церкви ніжно вигладжував світанок
день стягав ковдру ночі з наших босих стіп

Два листи до ночі

я писав два листи до ночі
де слово округлилося як темний птах

де місяць розсвітлив сліди затерті
де хрест у темряві стеріг мовчання

прийди до мене цей лист написаний
конверт заклеєний адреса темна

прийди о півночі цей лист закінчений
стережу цю самотність і темінь

* * *

два листи до ночі написані
хоча одержувач поруч і розмова чорніє між нами
хоча за вікном обличчя ночі холодне
і ніж на столі байдужіє

біля яблука
(на Спаса)

* * *

твое небо є сине
напиши листа синього як твоє небо

твої придорожні хрести є синього кольору
прийди наго в синьому під моє небо

пахнш розлукою
а в твоїй усмішці є багато неба

Ніч

стукаю безслівно в двері ночі
і не бачу погляду закутаного в темінь

вийди навпроти це я твій ніхто
говорю до ночі зовсім наго

стукаю безслівно в твої холодні двері
і не бачу затемненого погляду

* * *

забуті лежимо а північ
викарбовує мовчання
безслівно

ти пригадуєш цю солодкість
і знову забуваєш про північ

* * *

прошу щоб відчинилося віко
спомину
але не відчиняється

і птах присів на рамено
хреста

прошу щоб відчинилося віко
забуття
але не відчиняється

і птах злетів з рамена
хреста

* * *

там де ніч сміялася
та стукала у відчинені двері

де кували таємні зозулі
а чорні вікна світилися навстіж

немає повернення
немає повернення

Немає повернення

немає повернення під тамту забутість
ані під тамту вежу

ані під покров хрестів
серпневих

де Спасові яблука пахнуть
а могили
мовчать

ані під цю гору
з-під якої випливає кришталева прозорість

ані під голос тамтого дзвону
що нам в'язав руки

* * *

кінець літа
серпнево
прощаються лелеки

серпнево
стукає твоє серце

і усмішка шепотом нагадує
кохання

Хтось повертається

хтось повертається а хтось ні
сліди постійно затираються безслідно

самітні дерева оголені затулили
ікону хрестів

невже Господь забув про хрести
та про самітні дерева

Голя, 16.XI.1998

Над раном вітер

над раном вітер намагався
застукати у моє мовчання

заглядав до вікон
зачинених неначе птах

волав мене з тамтого берега
де пишеться вірш хоча двері

замкнені на ключ вічності

Дні не були привітні

дні не були привітні вологий подих
ночі
затулював у вічність наготу хрестів

і ми іконою кохання грілися в кущі
горіючому
аж нас проймала млосність наших тіл

Голя, 27.XI.1998

* * *

майнула осінь в мряці ночі
усміхнулася

двері відчинила навстіж
і замкнула за собою ключем

в глибині світла і темряви
вийшла на галявину
сутности

в проміннях затулення
лежала зі мною в іконі

* * *

невже на острові непереспаної ночі
так самотньо
тобі і мені

невже ця стежка так різко веде
в безсоння
в дощ та вологість

невже ці стовбури хрестів
(під якими відшукуємо себе солодко)
нагадують

що пора вертати
що пора вертати

28.XI.1998

* * *

в горлі ув'язнене мовчання
сліди ночі на стежці серця
останні виплекані слова юрмляться
наче рядки листа до ночі

за дверима ночі день
за стежкою прірва озеро камінь
за деревом сумління ночі
те що забудеться запечатане Господом

* * *

постій біля ночі
погрійся щокою о її холодну щоку

доторкнись її темного волосся
в очах відгадай заглиблення темні
відчитай забуття або затаєні
жахи

тіні розпізнай що лягли від хрестів
і нас наго що накриваємось молитвою
любови

і цього деркача що в нерозпізнанні
наївному
лякається наших шепотів і з'юрмлених тіл

20. XII. 1998

* * *

дні не були привітні
а улюблена ніч стіною вологости
розсвітлювала спалахи безсонні

я лежав затаєний в кубельці страху
і дивився на придорожні

в синіх кольорах хрести

Спрага

шелестіло листя і вітер гнув галуззя
(забувалися прості речення окремі слова)

дні не були привітні боліла кров у венах
(і дятел кував дупло у стовбурі хреста)

Зміст

Замість введення.....	5
*** (десь тільки наша присутність).....	6
*** (скалічений вістрям самоти).....	7
*** (хтось допише цього настрою око).....	8
*** (зміст молитов рідко коли зрозумілий).....	9
Україна.....	10
Тотожність.....	11
Сповідь.....	12
Проща.....	13
Повернення.....	14
Деркачі.....	15
Метелик.....	16
Вигнання.....	17
В солодкому мерехтінні.....	18
Краплі дощу.....	19
В цьому забутті.....	20
Тінь хреста над нами як деркач.....	21
Через замкову щілину.....	22
Два листи до ночі.....	23
*** (два листи до ночі написані).....	24
*** (твоє небо є синє).....	25
Ніч.....	26
*** (забуті лежимо а північ).....	26
*** (прошу щоб відчинилося віко).....	27
*** (там де ніч сміялася).....	28
Немає повернення.....	29
*** (кінець літа).....	30

Хтось повертається.....	31
Надраном вітер.....	32
Дні не були привітні.....	33
*** (майнула осінь в мряці ночі).....	34
*** (невже на острові непереспаної ночі).....	35
*** (в горлі ув'язнене мовчання).....	36
*** (постій біля ночі).....	37
*** (дні не були привітні).....	38
Спрага.....	39

ISBN 83088097-00-8